SORIN CERIN

CREAȚIA IUBIRII
-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Creaţia iubirii – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Creaţia iubirii : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-083-0

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-083-0

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- CREAȚIA IUBIRII -
-Poeme filosofice-

Dragi prieteni,

*Tema iubirii este tot mai rar întâlnită în poezia actuală, iar atunci când apare îmbracă elementele grotești ale obscenității sau chiar ale pornografiei. Tocmai de aceea am încercat abordarea profundă dar mai ales privită din unghi filosofic a Iubirii, fără să mă feresc a folosi cuvântul Iubire ori de câte ori am considerat că situația o cere, mai ales în ultimele două volume de poezie filosofică publicate înaintea acestuia. Ca exemplu voi aminti poezia**: Spune-mi Iubire câte?**, publicată în volumul intitulat Înțelesul Iubirii, poezie pe care am să o redau mai jos înainte de Cuprinsul prezentului volum intitulat: Creația Iubirii.*

Sorin Cerin

Spune-mi Iubire câte?

Spune-mi Iubire,
câte Zile de Frământări,
ai răstignit,
pe Cerul Inimii de Foc,
a Timpului care ne răpea Nemurirea?

Câte Răvașe arse cu Lacrimi de Cuvinte,
ai mistuit,
pe puntea Privirilor unor Speranțe,
alături de care am navigat,
pe Infinitul din noi înșine?

Câți Zori ai rupt,
din Calendarele grele,
ale Așteptărilor de Plumb,
agățându-i pe Zidurile Singurătății,
care ne tăiau venele Viselor,
cu lamele ascuțite,
ale Eternităților unor Clipe?

Spune-mi Iubire,
câte?

SORIN CERIN
- CREAȚIA IUBIRII -
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- CREAȚIA IUBIRII -
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- CREAȚIA IUBIRII -
-Poeme filosofice-

1) Creația Iubirii

Răscolește-mi Doamne,
Inima de Cer,
a Focului Sacru din mine,
să mă pot troieni,
cu zăpada Clipelor Iubirii,
pe care să o ard,
în brațele Flăcărilor Privirilor noastre,
până când,
cel mai frumos Vis al Cuvântului Tău,
Creația Iubirii,
să apară și în Calea mea spre Absolut,
pentru a-i picta Divinitatea Chipului,
a cărui Nemărginire să ne cuprindă,
Steaua Nemuririi,
din Lumina Divină a căreia,
să ne facem manta din Adevăr Absolut,
pe care să o îmbrăcăm,
la Sărbătoarea Creației Tale,
pentru Veșnicie,
Doamne,
Te rog,
ajută Eternitățile Clipelor,
și nu lăsa Timpul,
să ni le irosească în van,
sub streașinile Lacrimilor,

care-și plâng Zâmbetele noastre crispate,
pe care Nimeni în afară de Tine,
nu va putea vreodată,
să ni le ia.

2) Câteodată fără noi

Am rămas închiși în aceeași Clipă,
ce și-a pierdut Eternitatea,
atunci când a fost irosită de Timp,
pentru clădirea Infernului,
Iluziilor Vieții și Morții,
care arde și acum în noi,
Durerea,
pe jarul căreia călcăm în fiecare moment,
atunci când dorim să ne desprindem de noi înșine,
să părăsim casa ruinată a Clipei,
în care conviețuim,
fără ferestre,
care să ne lase să intre Lumina Divină,
a Fericirii,
fără porți,
pe care să ieșim,
când vrem să alergăm,
departe de Suferințe,
și câteodată,
fără noi.

3) Până când n-am să te mai întreb niciodată câte?

Obosit să-ți mai număr,
stelele căzătoare,
ale Clipelor tale Iubire,
te întreb,
câte vor mai cădea,
peste fruntea Destinului nostru?,
câte coroane de spini ale Durerii,
se vor mai așeaza pe creștetul său?,
câte Zile de plumb,
interminabile,
ale Singurătății,
se vor mai abate pe la poarta sa?,
până când,
n-am să te mai întreb niciodată,
câte?

4) Ne țin în prizonierat

Valuri de Zâmbete încremenite,
pe fețele Morții din noi înșine,
lovesc țărmurile Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pe care ne construim Castele de Nisip,

din trupurile Clepsidrelor,
care ne țin în prizonierat,
Eternitatea Clipei,
pe care vor să o vândă,
în continuare,
în sclavia Timpului,
pe fruntea căruia am fost răstigniți,
de către Destin.

5) Vârsta Îndoielilor Iubirii

Nicăieri nu vom reuși să alergăm,
fără noi înșine,
cei de dinainte,
de a se fi născut,
Lumea Compromisurilor,
ale cărei Vicii,
ne răsplătesc din plin Orgoliile,
de a ne crede Învingătorii,
Deșertăciunilor,
pe care le fardăm,
după ultima modă a Absurdului,
ce-l îmbrăcăm,
odată cu fiecare Clipă irosită,
de Iluziile Vieții și Morții noastre,
printre Cimitirele de Cuvinte,

de care care ne sprijinim,
Vârsta Îndoielilor Iubirii.

6) Pe lemnul umed de Lacrimile Neputinței

Ne-am construit Ziduri,
ca să ne împrejmuim Teama,
de a fi noi înșine,
și a recunoaște că suntem răstigniți,
pe lemnul umed de Lacrimile Neputinței,
de către Iluziile Vieții și Morții,
a căror oțet de Vise,
suntem obligați să-l bem însetați,
din cănile de pustiu,
ale vremelnicei noastre Existențe,
din a cărei piatră amară,
trebuie să ne sculptăm fețele Cuvintelor,
după chipul și asemănarea,
Durerii pe care o sortăm,
în construcția grandiosului edificiu,
al Infernului acestei Lumi.

7) Prin părul albit al Anilor

Lovit de Furtunile,
Potcoavelor Dorului,
părăsite de copitele Fericirii,
care lasă urme adânci,
printre Umbrele Sufletelor noastre,
zăvorâte în Țărâna Întrupării,
luată de aluviunile Zilelor,
către Oceanul Morții din noi,
pe țărmurile căruia,
se mai aud și acum,
cântecele de Sirenă,
ale Cuvintelor noastre părăsite,
a căror Înțelesuri,
rătăcesc și acum,
printre degetele Orizonturilor,
pe care le trecem,
prin părul albit al Anilor,
de Singurătate.

8) Pe Frigul Buzelor tale

E atâta Mister,
pe Frigul Buzelor tale,
încât au înghețat bocnă,
până și Visele,
care ne așteptau în gara părăginită,
a unei Iubiri,
Trecute,
pe lângă peroanele Zilelor noastre pustii,
din care ne-am clădit Castelul de Nisip,
furat din Inimile Clepsidrelor sparte,
a Icoanelor de Ceară ale Promisiunilor,
care ni s-au topit,
la prima flacără,
a unor Sentimente fierbinți,
ce trebuia să le înghițim în grabă,
pe strada Destinului nostru,
fără să știm,
cât de tare ne vom arde,
Cuvintele,
ce au devenit,
Cenușă,
purtată pe aripile Vânturilor Uitării.

9) Prin Târgurile Durerilor noastre

Lovește-mă Doamne cu palma Regăsirii,
să pot muri liber de mine însumi,
pe treptele Catedralei,
Pașilor de plumb,
ai unui Timp,
care n-a vrut să creadă în Predestinarea,
Non-Sensurilor Iluziilor Existenței,
irosindu-și Clipele pe nimic,
prin Târgurile Durerilor noastre,
care ne-au descompus,
într-atât de mult Sentimentele,
încât Deșertăciunea,
și-a împletit din ele,
frânghia Zilelor pe care ne-a întins-o,
ca să ne Sinucidem,
Iubirea Amintirilor,
din Viitorul nostru.

10) Din cănile de pustiu ale Amintirii

Scrie-mi Răsăritule,
despre Noaptea Iubirii,
pe care ai dus-o pe brațele Durerii,

până când ai reușit,
să te desprinzi,
din Magia Ochilor de Stele,
a Predestinării,
care ne-a sfâșiat Fericirea,
în fâșii rupte de Orgolii și Vicii,
din care ne-am țesut,
Viitorul Vinului îndoit de Zile,
pe care-l bem,
cu noduri în gâturile Speranțelor,
din cănile de pustiu,
ale Amintirii.

11) Din flăcările Clipelor

Aplecat asupra Zidurilor,
răsfirate prin Sângele Orizonturilor sale,
neatinse vreodată,
de palmele reci ale Eternității,
Timpul,
și-a aprins,
Dorul izvorât,
din flăcările Clipelor,
unor Stele de Cuvinte,
ale căror Înțelesuri,
oricât de reci și lipsite de sens ar părea,

ne luminează Calea spre Moarte,
unica salvare,
către Absolutul Iubirii,
pe care am pierdut-o,
la zarurile Destinului,
conștienți fiind,
că orice am face,
nu vom reuși niciodată,
să ne recăpătăm Amintirile din Viitor,
în acest Prezent al Absurdului.

12) Pletele aceluiași Destin

Am căzut împreună,
în cochilia acelei scoici a Timpului,
ca să ne sufle Vântul Anilor,
în Pletele aceluiași Destin,
pe care ni le aranjează Grijile,
încât purtăm de fiecare dată,
frizura cea mai la modă a Zilelor,
de pe balustrada Deșertăciunii,
de care ne ținem,
să nu care cumva,
să cădem,
în prăpastia din noi înșine,

de unde nu ar mai putea să ne salveze,
Nimeni, Niciodată.

13) Sufletele Măturilor

Risipiți de Furtunile Așternuturilor,
ascunse în gaura cheii,
Promisiunilor obscene,
ale Măștilor cu fețe de Fericire,
pe care rătăcesc,
Sufletele Măturilor,
care ne adună Nopțile,
pe fărașul Uitării,
pentru a le arunca,
la coșul de gunoi al Sentimentelor,
ce-și dorm adânc,
Clipele Morții,
pe drumul cărora ne îndreptăm,
Somnul Pasiunilor,
pline de sudoare,
ale Timpului,
pe care nu am reușit să-l înțelegem,
Niciodată.

14) Pustiul Zilelor Destinului nostru

Răpiți de Furtunile solitare,
ale Fețelor de pernă,
pe care ne așezăm,
Zâmbetele crispate ale Răspunsurilor,
încercând să visăm,
la Singurătatea Nemuririi,
Morții,
ascunsă în Dorințele noastre chircite,
de atâta Aglomerație de Idei,
care ne seacă Fântânile Verbelor,
din care Cuvintele sleite ale Căutărilor,
nu mai au ce să bea,
din cănile lor ciobite,
de Pustiul Zilelor,
Destinului nostru.

15) Îmbrăcămintea Sensului

Înnoadă-mi cravata Dorului,
la gâtul Uitării,
Iubire,
și apoi spânzură-mi Sentimentele,
până când nu va mai rămâne nimic,

din praful absurd al Cuvintelor goale,
care și-au vândut,
orice Urmă,
din Îmbrăcămintea Sensului,
pentru a-mi înșela Eternitatea Clipei,
pe care aș fi dăruit-o,
chiar și Tălpilor reci și indiferente,
ale Întrupărilor în Țărâna,
Privirilor tale carnale,
atât de pofticioase,
de Moartea din noi,
încât nu conștientizau,
că nu va rămâne nimic,
din toate formele voluptoase,
ale Trupurilor atâtor Simțăminte,
în afară de Iubire.

16) Gânduri solare

Abia mai reuși să treacă,
Orizontul Zilei,
pe bolta Frigului din Cuvintele,
în care se mai resimțeau,
frisoanele Nopții,
adânci și triste,
pe strada pustie a Sufletelor,

dornice de Gândurile solare,
ce ne-au promis,
că-și vor trimite razele fierbinți,
peste ferestrele deschise larg,
ale Inimilor Viselor noastre de Cer,
în care să ne pierdeam Privirile,
pline de sudoarea Ploilor de Speranțe,
care să ne spele frunțile,
Așteptărilor,
de praful Timpului,
lăsând să se vadă în Umbra lor,
Iubirea.

17) Urmărite cu încleștare

Săbii reci și inodore,
de Așteptări,
chinuitor de lungi,
sfârtecă carnea Zilelor bătrâne și costelive,
pe care nici un Timp,
nu le invită la masa Notabilității,
Viselor unei Iubiri,
ce abia se mai ține la rândul ei,
de Zidurile reci și apăsătoare,
ale Speranțelor,
care și-au așezat Umbrele,

atâtor generații de Neîmpliniri,
încât în spatele lor se aude,
doar clinchetul cănilor de pustiu,
urmărite cu încleștare,
de Privirile însetate după noi,
ale Morții.

18) Nu mai avem cui să le destăinuim

Răstignit de Frigul Promisiunilor tale,
împlinite în pălmile Privirilor,
pierdute și dezinteresate,
ale Inimilor de Gheață,
peste care ne-au nins Clipele pustii,
ale Veșmintelor unor Cuvinte,
cusute cu ața albă a Deșertăciunii,
pe care le-am purtat adeseori,
pe străzile pierdute ale Amăgirilor,
unde ne-am rătăcit,
ducând cu noi Cimitirele de Vise,
pline de Remușcări,
pe care nu mai avem cui să le destăinuim.

19) În cinstea unui Dumnezeu al Oportunităților

Brățări de Regrete,
purtate la încheieturile Amintirilor,
ne strâng atât de tare Prezentul,
încât ne descompune la rândul lui,
Cuvântul Facerii,
atât de adânc,
încât devine hrana Absurdului,
lăsându-se mâncat de rugina,
profundă a Uitării de Sine,
încât Orgoliile Viciilor,
surdo-mute,
ale Istoriilor criminale,
se cred Voci ce cântă Divinitatea,
prin corurile Bisericilor Nimănui,
încinse la pieptul unui Timp,
care și-a sacrificat Clipele pe Nimic,
în cinstea unui Dumnezeu al Oportunităților,
Păcatelor Originare,
uitând că toate acestea,
aveau în spatele lor,
Sufletele noastre.

20) Pe sub streașinile Lacrimilor de Vise

Lovit de Furtunile Regretelor,
Dumnezeu și-a creat Greierii Toamnelor,
la viorile cărora își cântă Greșelile Creației,
în așteptarea Frigului,
din Privirile reci și pătrunzătoare,
ale Inimilor de Gheață,
din care bat ora exactă a Deșertăciunii,
Iluziile Vieții și Morții,
ce pregătesc cu precizie,
așternuturile slinoase ale Durerii,
în care să ne înveșmântăm Clipele,
Despărțirii,
a căror Eternități vor trece neobservate,
pe sub streașinile Lacrimilor de Vise,
descumpănite,
de propriile noastre Destine.

21) Refuza să apară

Am șters mesele Gândurilor,
cu cârpele Norilor,
ale căror Ploi de Vorbe goale,

au început să toarne,
peste șoldurile dureroase,
ale Orizonturilor din Priviri,
ce-abia se mai puteau mișca,
prin Speranțele noastre,
ale căror aripi ude,
se îmbăiaseră cu plumbul Regretelor,
pe care Iluziile Vieții și Morții,
reușeau să ni le imprime,
în veșmintele murate,
de Clipele care s-au perindat,
prin Furtuna ce încă mai striga surd,
în adâncurile Înțelesurilor noastre,
la Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
care refuza să apară.

22) Împreună pentru totdeauna

N-ai să știi niciodată,
de câte ori am înmugurit pentru tine,
ca să-ți dăruiesc Primăverile vieții mele,
în buchetele legate de Iubire,
la capetele Destinului nostru,
cu funda Focului Sacru,

al Privirilor în care ne regăseam,
Jarul Nemărginirii,
care ne încălzea întregul Univers,
al Ochilor de Cer ai Răsăriturilor din noi,
care ard și acum în flăcările Simțămintelor,
iluminându-ne Calea spre Absolut,
cu incendiul de început de Lume,
în care am rămas împreună,
pentru totdeauna.

23) Să dețină această calitate

Cămăși de gratii îmbrăcate de Anii noștri,
printre Perdelele de fum ale Grijilor,
care ne orbesc Destinele într-atât încât,
nu mai reușesc să-și țină Calea dreaptă,
înspre Moartea promisă,
ci mai fac uneori câte un ocol,
pe sub streașinile Lacrimilor unor Cuvinte,
pe care nu le-a invitat Nimeni,
la nunta de piatră amară a Fericirii,
a cărei alegere de nași,
a fost total neinspirată,
atunci când le-a invitat,
pe Iluziile Non-Sensurilor Existenței,

să dețină această calitate,
pe care ele au transformat-o,
în cantitate de Durere.

24) Umbrele Adevărului Absolut

Săpând după comorile Viselor,
am dat peste Sufletul tău,
ce strălucea sub troienele Stelelor Căzătoare,
ale unor Destine,
pe care nu le mai căutau,
nici Umbrele Adevărului Absolut,
să se îmbrace cu mantiile lor de ceară,
cusute cu Poveștile care se topeau,
sub fierbințeala Privirilor noastre,
transformându-le în Candele aprinse,
în Cimitirele de Cuvinte,
pe care le bem,
în cănile de pustiu ale Speranțelor,
de a ne uni,
Zâmbetele crispate și tăcute,
în Frigul de nepătruns al Străzilor unor Clipe,
de pe Buzele cărora,
nu mai reușea nici măcar să ningă,
câte o Întrebare,
conștientă că nu va primi vreodată,

vreun Răspuns,
al cărui Gând,
se pierdea alături de noi,
în Moarte.

25) Ne-a interzis să mai comunicăm

Au căzut,
pleoapele Norilor Gândurilor tale,
pe Eternitatea Clipei,
răstignită pe Țărâna Întrupării mele,
din care am cules,
atât de multe roade ale Durerii,
până acum,
încât aș putea să hrănesc cu ele,
întreaga Lume a Deșertăciunii,
care ne-a interzis să mai comunicăm,
cu Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

26) Să ne lăsăm pletele Clipelor

Mânecile groase ale Timpului,
acoperă tatuajele Durerii,
încrustate adânc,
pe sticla spartă,
a Clepsidrelor Sufletelor,
răstignite pe grăuntele de nisip,
al Importanței noastre,
din Întruparea propriei Lumi,
în Non-Sensurile Iluziei Existenței,
pe perna cărora,
suntem obligați,
să ne lăsăm pletele Clipelor,
împovărate de Gânduri,
ale Deșertăciunii.

27) Prin Podurile cu vechituri ale Iubirilor

Scormonind,
prin Podurile cu vechituri ale Iubirilor,
am descoperit Pașii Inimii tale,
acoperiți cu Umbrele Zilelor,
care te-au răstignit,

pe mormântul Regăsirii,
din Cimitirele de Cuvinte,
al Pătimirilor noastre,
la porțile cărora am alergat,
ținându-ne de mână Destinul,
care s-a desprins,
la un moment dat,
accidentându-se grav,
sub roțile grele și mucegăite,
ale unui Timp,
care de fiecare dată revenea,
fiind mereu același,
surd, indiferent și nemilos,
față de noi.

28) La Pomana Sentimentelor

La Pomana Sentimentelor,
să nu mergi niciodată,
Iubire,
fiindcă nu vei primi decât,
Coliva Zilelor rămase,
la poarta milei,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care nu ți se va deschide niciodată,
ca să poți evada,

din lagărul acestei Lumi a Deșertăciunii,
care iese la balul Compromisurilor,
în papucii ieftini ai Absurdului,
pe care-l găsește de fiecare dată,
la Târgul de Inimi părăsite de Vise,
al Disperării.

29) Vise Funerare

Pluteam duși pe valurile Disperării,
pe străzile mucegăite ale Tristeții,
Candelelor din Priviri,
ce-abia mai pâlpâiau,
pe la porțile zăvorâte cu strășnicie,
ale Norocului,
trecut demult în Neființă,
prin Cimitirele pustii ale Cuvintelor,
pe ale căror alei,
de Vise Funerare,
ne mai plimbăm câteodată,
Neputința,
de a fi noi înșine.

30) Frânghia de Vise

Dansând lugubru,
pe ariile ploilor de Zâmbete Funerare,
ale Absurdului,
Regăsirea,
pierdută de propriul Sine,
își mai caută și acum,
Frânghia de Vise,
să și-o pună la gâtul suplu,
al florilor de gheață,
pe care ți le-am dăruit,
ultima oară,
pe ferestrele deschise ale Clipelor,
de care ne-am spânzurat,
Fericirea,
înmormântând-o,
în brațele reci ale Despărțirii,
pentru totdeauna.

31) Pe care vor cădea Umbrele Zilelor

Desenând masca Sentimentelor,
fără Rădăcini,

ale Întunericului,
Ochilor de Nori,
plumbuiți cu Ascunzișuri,
ai Zodiei tale,
nu pot vedea în ei,
decât Ploile reci ale Toamnei Singurătății,
pe care vor cădea Umbrele Zilelor,
lovindu-se de asfaltul rece și umed,
al Tristeții,
ce tocmai își cumpărase o Adresă,
prin Lacrimile Zidurilor de Cuvinte,
care mi se prelingeau,
pe la streașinile Amintirilor din Viitor.

32) Piatra amară a Zilelor

Zaruri usturătoare,
de Amintiri pierdute,
pe mesele pustii ale Cuvintelor,
din care-mi vor face casă,
Non-Sensurile Iluziilor Vieții și Morții,
la capătul podului,
Ochilor tăi de Cer,
prin care vom vedea Nemărginirea,
cum ne părăsește,
Lumea Viselor,

în care ne sculptăm,
piatra amară a Zilelor,
după chipul și asemănarea,
Durerii,
de a mai rămâne ceva din noi,
cei de dinainte de a fi,
Deșertăciunea.

33) La Răscrucea Durerii

Înainte de toate câte Sunt,
Lacrimile Adevărului Absolut,
ne-a spălat Nemărginirea,
Umbrelor îndoliate ale Viitorului,
în care ne vom pierde consistența,
Sensului Iubirii,
ce va fi închis,
în scoica Cuvântului,
la care vor cânta Furtunile Vremurilor,
prin care ne vom trece Visele,
sperând la Țărmurile salvatoare ale Fericirii,
care vor deveni Orizonturi amăgitoare,
ce se vor depărta mereu,
de Regretele noastre,
cuprinse în cele din urmă,
de Flăcările Uitării,

de noi înșine,
și toate astea,
doar ca să ajungem,
la Răscrucea Durerii,
ca să ne putem întreba,
de ce?

34) De pe oasele albite ale Viselor

Ningea cu Rădăcini de Moarte,
peste întinderea Remușcărilor,
pe care se văd și acum,
colții mari și fioroși,
ai câinilor Absurdului,
care-au smuls carnea Anilor,
de pe oasele albite ale Viselor,
ce luminează acum,
doar Cimitirele de Cuvinte,
printre mormintele cărora,
mai caut și acum,
Zâmbetul Eternității Clipei noastre.

35) Se scurg la tălpile flăcărilor de ceară

Florile de gheață ale Zîmbetelor,
culese în buchete de Amăgiri,
pentru a fi oferite Disperării,
ca dar,
din partea Non-Sensurilor Existenței,
se scurg,
la tălpile flăcărilor de ceară,
ale Cuvintelor topite,
după Inima de Cer,
a Ochilor tăi,
Iubire,
bântuită într-atât,
de Timpul nepăsător,
încât ai îmbătrânit,
sub pleoapele Norilor grei ai Uitării,
înecându-te,
în Lacrimile Neputinței,
de a mai fi frumoasă.

36) Lumina Divină a Sufletelor noastre

Înnoadă-mi Speranțele,
de fruntea ta Iubire,
și-apoi răstignește-mi-le,
la Umbra Viselor de Nesfârșire,
a Ochilor de Furtuni Sentimentale,
pe care să navigăm împreună,
sub stindardul Adevărului Absolut,
pe care să-l rugăm,
să stea la cârma Fericirii,
pentru a nu ne fura Nimeni vreodată,
Calea către Steaua Nemuririi,
unde ne așteaptă și acum,
Lumina Divină a Sufletelor noastre.

37) Aurul razelor solare

Zidește-ne Iubire,
în Templul Inimii tale,
unde să ne rugăm,
întreaga Existență,
să-și părăsească,
Non-Sensurile Iluziilor,

și să se călugărească,
pentru tine,
alături de noi,
cei care îngenunchem,
la Icoana Aspirațiilor,
din Zorii poleiți,
cu aurul razelor solare,
ale Cuvintelor de Împlinire,
pe care ni le șoptește,
Lumina Divină,
a Fericirii,
stând pe Privirile,
Orizonturilor noastre.

38) În Ochii triști ai Zărilor

Rupe-mă din Calendarul,
Gândurilor tale,
și îneacă-mi toate Umbrele Zidurilor,
care ne-au legat,
de podul ce trecea până acum,
peste Nemărginirea Iubirii,
ce-l treceam zilnic,
către noi înșine,
sfidând toate regulile,
Iluziilor Vieții și Morții,

din care-și făcuse Lumea scut,
înaintea Icoanelor Lacrimilor de Fericire,
la care ne închinam,
Anii petrecuți împreună,
până când Norii Zâmbetelor crispate,
ale Timpului pierdut,
prin buzunarele Flăcărilor Sângelui nostru,
și-a ars și ultimele Zile necheltuite,
aruncându-ne cenușa lor ,
în Ochii triști ai Zărilor,
pe care nu le mai vedeam împreună,
de această dată,
Despărțindu-ne.

39) Ca să pot învia

Respiră prin mine,
Iubire,
la căpătâiul Morții,
ca să pot învia,
părăsind Țărâna Întrupării,
Durerii,
în gara Nimănui,
unde ți-am așteptat trenul o viață întreagă,
de Amăgiri,
care au închinat,

cu fiecare Disperare,
câte o cupă de Sânge care fierbea,
în venele Timpului,
dornic să ne ucidă,
lent dar sigur,
fiecare rază de Lumină Divină,
ce ar putea să ne arate,
Calea spre Absolut,
fiindu-i teamă,
că-i vom lua pentru totdeauna,
Eternitatea Clipei,
pe care nu mai apucase să o ucidă,
spre a o irosi,
la tălpile,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
acestei Lumi absurde.

40) După asemănarea chipului de Foc

Regrete încolțite,
pe la ferestrele sparte,
ale mugurilor de Amăgiri,
ce însoțesc Disperările,
la târgurile părăsite ale Zodiilor,
care se lovesc,
de zidurile Aspirațiilor descompuse,

ale Sculpturilor dure și tăioase,
făurite,
după asemănarea chipului de Foc,
al Rădăcinilor care ne ard,
până la epuizare,
Speranțele,
mutilate de tăișurile surde și indiferente,
ale Durerilor,
udate cu apa Vieții,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
din care ne umplem în fiecare Moment,
cănile de pustiu ale Deșertăciunii.

41) Ghearele tăioase și sălbatice

Lacrimi de Cer,
prelinse pe obrajii Norilor,
din Sufletele descompuse,
ale Ploilor de Întrebări ale Singurătății,
fără Răspunsuri,
ce curg în șiroaie,
către albiile râurilor Morții,
otrăvite de Neputința Speranțelor,
de a se apăra,
de ghearele tăioase și sălbatice,
ale Disperării,

care ne caută și acum,
printre Cimitirele de Cuvinte,
unde ne ascundem cel mai adesea,
Gândurile înmormântate cu mare fast,
de către Conștiință.

42) Nimicurile Zilei

Roadele pântecelor,
Non-Sensurilor Iluziilor Existenței,
și-au tăiat rădăcinile tulburi ale Viselor,
de la nota de plată a Absurdului,
crezând că astfel,
vor reuși să-și înfrunte propria Deșertăciune,
care ne hrănește Neantul,
din Inimile străzilor pustii,
ale Sentimentelor,
pe care sunt înșirate adresele Nimănui,
la care suntem invitați,
să batem cu putere,
în porțile zăvorâte de Nimicurile Zilei,
care ne ascund Iubirea.

43) S-a prăbușit peste noi

Jarul Ochilor de Apă ai Vieții mele,
se stinge treptat,
de Zidurile umede,
ale Lacrimilor Sângelui de Clipe,
al Străbunilor Genelor mele,
scurs,
prin albiile Amăgirii,
către Talazurile de piatră amară ale Disperării,
de care ne agățăm ultimele Vise,
în care mai cred,
cănile de pustiu,
umplute până la refuz,
cu Vânturile Deșertăciunii,
din care ne-a mai rămas să bem,
ultima picătură de Durere,
a Speranței,
care să ne țină în viață,
Promisiunile,
Eternității Clipei,
care s-a prăbușit peste noi.

44) Să mai bem câteva Zile descompuse

Respirația solemnă,
a căderii în neant,
a Solitudinii,
acompaniată de Regretul grav,
al închiderii,
Porților Disperării de Sine,
din spatele Destinelor,
năruite la picioarele Durerii,
să mai implore,
câteva monede ruginite de Clipe,
pe care să le arunce în automatul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care să mai macine,
căteva Orizonturi pline cu Deșertăciuni,
peste cănile de pustiu ale Zidirilor noastre,
în Țărâna Întrupării,
din care să mai bem,
câteva Zile descompuse,
de atâta Singurătate.

45) Buchete întregi de Disperări

Parfumuri de Spini,
cu iz de Moarte,
stropite pe coroanele aurite,
ale Credințelor,
înrămate în Icoanele Deșertăciunilor,
acestei Lumi,
a Iluziilor Vieții și Morții,
din care suntem nevoiți,
să culegem,
buchete întregi de Disperări,
legate cu ața roșie a falselor Iubiri,
care se vând pe nimic,
la colțurile străzilor pustii de Sentimente,
fiecărui trecător grăbit,
să scape de această Noapte,
de sfârșit de Lume,
în care ni s-au îngropat Visele,
întrupate în Absurd.

46) De aripile Îngerilor păzitori

Florile de Răsărit,
rup Gratiile Tăcerilor Divine,
din Privirile noastre,
pierdute până atunci,
doar în ceața,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
cărora au început să le strige,
pentru prima oară,
Iubirea,
să ne elibereze,
Sufletele de noi înșine,
să ne putem agăța,
de aripile Îngerilor păzitori,
veniți pe fruntea Luminii Divine,
din Amintirile noastre din Viitorul,
alături de care să zburăm,
peste toate Visele grele și triste ale Durerii,
unei Lumi care nu ne-a înțeles niciodată,
fiind convinsă,
ce multe a făcut pentru noi,
dăruindu-ne Întruparea,
în mocirla Deșertăciunii.

47) Ne căuta cu mult înainte

Niciodată n-am știut,
unde ni se ascunde,
Răsăritul Fericirii,
până când am spart,
Zidurile groase și cenușii,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
din spatele cărora am reușit să zăresc,
Lumina Divină a Pașilor,
aprinși de dorul nostru,
al Stelei Nemuririi,
care ne căuta cu mult înainte,
de a fi Lumea Întrupărilor,
în Durere.

48) În Țărâna încă vie

Strune de Dor,
rupte din Zidurile care ne despart,
de noi înșine,
își cântă pustiul,
peste arcușurile libertății de Sine,
a Cuvintelor,
descompuse,

în paharele ciobite de Speranțe,
sfârtecate de ghearele,
Timpului nesătul,
care-și clădește,
catedrale din craniile Fericirii,
pe stâncile sfărâmate,
ale Umbrelor unor Iubiri,
ce nu-și vor mai adânci niciodată pașii,
în Țărâna încă vie,
a Deșertăciunii acestei Lumi,
a Întrupării noastre.

49) Rătăcite prin noi

Frunzele Zilelor au început să cadă,
peste rădăcinile risipite,
ale Amintirilor din Viitor,
prelinse,
peste Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ce-și desfată în voie,
miresmele Uitării noastre de Sine,
printre Cocorii Disperării,
a căror aripi ale Morții,
se înalță spre Cerurile triste,
ale Debusolării Cuvintelor,
care se lovesc neîncetat,

de Buzele înghețate,
ale Vremurilor apuse,
rătăcite prin noi.

50) Să ne fie nouă contemporan

Căzut în dizgrația Fricii,
troienit de Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu obtuz,
Cuvântul Facerii,
nu a avut altă cale de ales,
decât Eșafodul acestei Lumi usturătoare,
care pare a tăia ceața Disperărilor,
a căror sângerare,
ne rănește fiecare Moment,
năpăstuit de Creație,
să ne fie nouă contemporan,
cu Moartea.

51) Unde mai cântă și azi greierii Viselor

Libertatea,
este un concept,
atât de abstract pentru Moarte,

încât nimic din esența ei,
nu rămâne nemacerat,
de aceasta,
printre Cimitirele de Cuvinte,
ale epistolelor despre Viață,
unde mai cântă și azi greierii Viselor,
printre mormintele Privirilor descompuse,
ale Amintirilor handicapate,
care s-au ales de fiecare dată,
cu câte un baston de Regrete,
pe care să-și reazeme,
Clipele obosite,
Deșertăciunea.

52) Fraze întregi de Vorbe goale

Am întrebat,
de fiecare dată,
dinții cariați ai Cuvintelor,
de ce albesc firele de păr ale Anilor,
la mesele goale de conținut,
din stomacurile Sentimentelor,
care se plimbă înfometate,
pe aleile pustii ale Privirilor,
abătute și triste,
ce ning cu flăcări de indiferență,

peste Jarul,
ce-abia mai pâlpâie,
prin Inimile noastre,
obsedate,
de un cabinet stomatologic,
al Destinului,
care să repare,
fraze întregi,
de Vorbe goale.

53) Cina cea de Taină a Disecțiilor

Zodii pustiite de propriile Zile,
pierdute printre podurile de piatră amară,
a Destinelor,
rup tăcerea adâncă a Anotimpurilor,
snopite în bătaie,
de Inimile grele de plumb ale Norilor,
sub Umbrele cărora,
abia mai reușim să ne ducem Așteptările,
în cârca propriului Timp nepăsător și rece,
al Viselor descompuse,
de Cina cea de Taină a Disecțiilor,
Iubirii,
făcute de către Deșertăciune,
pentru a ne afla Amintirile Viitorului,
propriei noastre Morți.

54) Gustul dulce și suav al Morții

Repetăm de fiecare dată,
același Destin tragic,
al Cuvântului Facerii,
în Lumea Absurdului,
pe care vrem să-l poleim,
cu Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
din care să ne rupem,
înfometați,
câte o felie de Minciună,
pe care să o mâncăm,
cu toate ingredientele Durerii aflate în ea,
pentru că doar așa,
îi putem simți gustul dulce și suav,
al Morții.

55) Fără să știm măcar pe unde umblă Timpul

Promisiuni asortate,
cu îmbrăcămintea Zâmbetelor,
afișate de Cuvintele ascunse,
în spatele Ochelarilor fumurii ai Gândurilor,
din ce în ce mai descompuse,

de Balanțele Iluziilor Vieții și Morții,
dezechilibrate,
de către Destinele,
rupte din Calendarele,
cu adnotări atât de colorate,
ale Morții,
încât până și curcubeul Durerilor este invidios,
pe mormintele Viselor,
care ne părăsesc fără să știm măcar,
pe unde umblă Timpul.

56) Mătasea viermilor de Riduri

Zaruri sumbre,
de Priviri obosite și stâlcite,
risipesc,
Jocurile Umbrelor cu Inimi,
ale Timpului satisfăcut,
de câștigurile efemere ale Anilor,
pe mătasea viermilor de Riduri,
pe care o îmbrăcăm acum,
știind că prin ea,
ni se scurge clorofila Duzilor,
în Sângele Apusurilor,
ce vor hrăni,
frunzele uscate ale Gândurilor,

care vor ajunge,
Țărâna în care ne întrupăm,
Clipele irosite pe nedrept,
de către Destinele dornice să joace,
totul până la ultima carte.

57) Către izvorul nesecat al Viselor tale

Rătăcire,
rupe-mă de Ființă,
și poartă-mă către izvorul nesecat,
al Viselor tale,
din care să pot bea până la capăt,
Depărtările fără de sfârșit,
ale Inimii Cerului tău,
din care să-mi croiesc,
manta de Vise,
care să-mi acopere fruntea,
Lacrimilor de Speranțe,
ale Icoanelor care plâng de Fericire,
în brațele Luminii Divine,
a Împlinirii Predestinării noastre,
în Regăsirea de noi înșine,
pe puntea Amintirilor din Viitor.

58) Iluzia meschină

Ascultă-mi Zorii Nemărginirii,
Iubire,
și primește-mă în brațele Viselor tale,
să pot zbura,
pe aripile Îngerilor mei păzitori,
oricât de departe,
în Lumea ta,
din mine,
cel căzut,
din Lumina Divină,
a Totului Primordial,
în Iluzia meschină,
a Minciunii,
care și ea,
este la rându-i o parte de Adevăr,
pe care l-am crezut în naivitatea mea,
ca fiind Absolutul,
Nesfârșirii.

59) Pe Cerul Viselor altei Lumi

Risipit prin Nisipul Întrebărilor,
ce ning cu Zodii,
prin Clepsidrele Țărânii Întrupărilor,
cu Răspunsuri sparte,
de candelele Amăgirilor,
agățate de lemnul uscat,
al sicrielor unor Cuvinte,
pe care le înmormântăm de fiecare dată,
adânc în Universul din noi,
lipsit de lumina Adevărului,
care i-a fost luată,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
la ceas de Creație,
când toate stelele,
erau aprinse pe Cerul Viselor,
altei Lumi,
fără tine,
sortite Singurătății.

60) Am ajuns să-ți înțeleg rostul

Repetând mereu,
drumul prăfuit al Clipelor,
ce însoțeau spre asfințit aripile Viselor tale,
Iubire,
am ajuns să-ți înțeleg,
rostul Zâmbetului încleștat,
înecat în Lacrimile astmatice ale Zilei,
care nu te mai pot respira,
luându-și rămas bun de fiecare dată,
de la florile de foc ale Sufletului,
rostite de buzele aprinse ale Cuvintelor,
pentru a fi strânse în buchete de Cer,
pe care să le dăruiesc,
Soarelui Privirii tale,
ce-mi luminează mie Destinul,
înjunghiat de Iluziile Vieții și Morții,
să poată muri,
departe de propriul său Sine,
pe care-l doresc în brațele tale.

61) Timpul pribeag al Deșertăciunii

Înecat,
în Zodiile fără de Noroc,
ale Apusurilor însângerate,
de hemoragia Clipelor,
irosite în van,
de Timpul pribeag,
al Deșertăciunii,
care speră că va reuși,
în cele din urmă,
să-și plătească întreaga datorie,
față de Moarte,
care constă,
în a ucide prin bătrânețe,
sau evenimente triste,
Lumea Întrupărilor,
în Țărâna Disperării,
pe care am căzut,
alunecând din brațele Luminii Divine.

62) Chipul Iubirii

Adevărata Iubire,
nu are ce căuta în această Lume,
unde domnesc Păcatele Originare ale Durerii,
care și-ar pierde puterea,
dacă Sufletele ar cunoaște vreodată,
Adevărul Absolut al ei,
pe care încearcă și acum,
în zadar,
Străinul Subconștient,
să ni-l destăinuie,
cu toate că este conștient de surzenia,
dăruită de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
știe că, chipul Iubirii,
după care au fost clădite Sufletele noastre,
nu a fost mutilat,
de Țărâna Întrupării,
iar după ce ne vom plăti datoria față de Moarte,
tot ce va rămâne din noi va fi acesta,
mai luminos sau mai întunecat,
depinde de noi.
.

63) Alături de ceea ce credem a fi fals Creația Iubirii

Nu am înțeles Doamne,
de ce trebuie să ne rugăm,
pentru Păcatele noastre Originare?,
de ce să le întărim astfel?,
pe la răscrucile atât de aglomerate,
ale Întrebărilor și Răspunsurilor,
despre noi înșine,
scrise pe fiecare perete al Gândurilor,
care au clădit Icoanele,
din care ne zâmbesc amar Sfinții Părinți,
pe care tot Sufletele noastre i-au pictat,
după chipul și asemănarea,
Iluziilor Vieții și Morții lor,
nefiind nici unul mai deosebit decât noi,
în afară de faptul,
că deși au trecut prin toate căderile noastre,
au reușit să treacă dncolo de Țărâna Întrupării,
să se ridice alături de ceea ce credem a fi,
fals,
Creația Iubirii.

64) Greutatea Norilor Uitării

Ploua cu flori de gheață,
peste fruntea Amurgului rănit,
a cărui sângerare,
pătează Cerul Viselor,
Amintirilor din Viitorul,
Luminii Divine,
a Ochilor răzvrătiți ai Iubirii,
a căror pleoape de Dor,
abia se mai întredeschid,
de greutatea Norilor Uitării,
ce umbresc cu plumbul Compromisurilor,
Zidurile Imaginilor care cad,
peste pustiul fierbinte,
din Gândurile rebele,
ale Timpului indiferent.

65) Prin venele Genelor murdare

Albii de mocirlă,
se scurg prin venele Genelor murdare,
ale Sângelui Orizonturilor Întrupării,
în a căror Țărână,

ne sunt îngropate azi,
Amintirile din Viitorul,
căzut în genunchii Timpului,
indiferent și lacom,
care ne roade Sufletele,
folosindu-se de colții ascuțiți,
ai Zilelor indecise și nemiloase,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

66) Unde s-a hotărât

Ai strălucit pe bolta Inimii de Cer,
a Sentimentelor mele,
stea căzătoare,
pierdută de Lumina Divină,
printre rădăcinile Anilor reci și triști,
ai Amurgurilor însângerate,
peste care domnește și acum,
Întunericul Regăsirii în Gând,
a chipului atât de șters,
al Iubirii,
de pe Cina cea de Taină,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
unde s-a hotărât,
Despărțirea de noi înșine.

67) Amintirile noastre de jar

Șiroaie de Întrebări,
ni se preling peste fața uscată a Timpului,
a cărui deșert de Gânduri,
ne arde și acum Ridurile adânci ale Fericirii,
prin care ni se varsă fluviul Durerii,
pe care navigăm,
căutându-i vărsarea în Oceanul Morții,
cât mai curând,
până nu vor mai cădea și alte stele de foc,
peste Amintirile noastre de jar,
care ne ard Zilele,
a căror cenușă,
este dusă de vânturile Disperării,
spre Nicăieri.

68) Pentru cinstirea Păcatelor Originare

Rătăciți,
printre ruinele Viselor decăzute,
din brațele handicapate ale Împlinirii,
ce-abia se mai pot sprijini,
de umărul Cerului tăios,
al Gândurilor reci, nemiloase și insensibile,

ale Norilor zdrențuiți,
de Sărăcia sufletească a Infernului,
pe care-l clădim,
pentru cinstirea Păcatelor Originare,
a căror Lume ne-a fost creată,
de Greșeala unui Dumnezeu,
străin de noi înșine.

69) Ne este cenzurată comunicarea

Cât de tare să ne fi strigat,
Marile Tăceri ale Deșertăciunii acestei Lumi,
încât ne-am întrupat,
în Țărâna Viselor ei,
fără să depunem nici o împotrivire,
Păcatelor Originare,
care ne vămuiau,
Amintirile din Viitorul,
Luminii Divine,
care pălea în noi,
ascunzându-se în adâncurile unui Univers,
din Sufletele noastre,
alături de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
față de care ne este cenzurată,
comunicarea.

70) Topindu-ne și noi pentru totdeauna

Mi-am regăsit,
Zilelele mușcate prin albumele cu Dor,
așezate pe Cerul Pasiunilor,
care ne împleteau Sentimentele răstignite,
pe fruntea Viselor,
care ne hrăneau Orgoliile,
pe care le-am pierdut mai apoi,
la masa Compromisurilor,
cu noi înșine,
atunci când am fost loviți,
de Pașii grei de plumb topit,
a Păcatelor Originare,
în Urmele cărora am căzut,
topindu-ne și noi pentru totdeauna,
unul față de altul.

71) Răceala cu care începusem să-l privim

Ne-am aflat în același tren al Răsăriturilor,
când a început să ningă,
cu mugurii primăvăratici ai Cuvintelor,
alături de care am dansat,

valsul Fericirii,
până la miezul Nopții Iubirii,
care s-a pierdut în Întunericul Înstrăinării,
de sângele Orizonturilor,
care și-au frânt aripile,
când încercam să zburăm peste noi înșine,
nefiindu-ne de ajuns,
Nesfârșirea propriului Univers,
care zăcea bolnav în noi,
de răceala cu care începusem,
să-l privim.

72) Murind dinaintea Viselor noastre

Regrete sculptate în piatra amară,
a Zorilor de Jar,
ai flăcărilor aprinse,
pe bolta Inimilor de Cer,
ale Simțămintelor,
care ne îmbrățișau aripile Privirilor,
ce se înălțau din ce în ce mai departe,
în Nesfârșirea Universului,
dăruit de Lumina Divină a Iubirii,
la despărțirea vremelnică de noi,
când urma să ne întrupăm Eternitatea,
pentru a cunoaște Moartea,

a cărei Iluzie va dispărea,
prin propriul ei Sine,
murind,
dinaintea Viselor noastre,
atunci când vom prăsi,
Ființa pentru Neființă,
și Durerea pentru Iubire.

73) Printre Scorburile Inimii

Ascuns,
printre Scorburile Inimii,
Ochilor tăi de Cer,
respir stelele Cuvintelor Luminii Divine,
prin care-mi strălucești,
pe bolta Iubirii,
până când devine o Galaxie,
a tuturor Amintirilor noastre,
din Viitorul,
de dinainte de a fi Existența,
cu toate Iluziile Non-Sensurilor ei,
pe care ni le vinde zilnic,
pe taraba propriilor Deșertăciuni,
Moartea.

74) Fiorul inexplicabil al Iubirii

În această Lume,
a Iluziilor Vieții și Morții,
Creația Iubirii,
se poate zidi,
doar prin Durere,
din care trebuie să luăm fiecare,
câte o bucată,
pe care să o modelăm,
după chipul și asemănarea,
Suferinței,
căreia trebuie să-i adâncim,
cât mai proeminent,
trăsăturile duioase,
ale Fericirii,
pentru a simți,
fiorul,
inexplicabil,
al Iubirii.

75) Pe ultimul ei drum

Arcușuri de Lacrimi,
rănesc baghetele viorilor de Vise,
ce strigă surd la orchestrele de Înțelesuri,
propriile lor Neîmpliniri,
pe notele Frigului,
de pe Buzele Privirilor tale abătute,
printre Cimitirele de Cuvinte,
unde ne ducem Promisiunile,
să poată muri,
fără să le facem,
monumente de Amintiri,
cărora să le dorim,
să se odihnească în pace,
asemeni cortegiilor funerare ale Zilelor noastre,
ce urmează de fiecare dată tăcute,
Fericirea,
pe ultimul ei drum.

76) Pe Oceanul Lacrimilor noastre de Dor

Departe,
în adâncurile Florilor de Vise,
am plecat,
să-ți culeg buchetele de Priviri,
din care să-ți împletesc coroane de Iubire,
pe care să ți le aștern,
pe fruntea Zilelor tale,
din Apa Vieții cărora,
să bem nectarul Fericirii,
uitând de drumurile prăfuite ale Durerii,
acestei Lumi,
vândută Morții,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
care și-au clădit Icoane de Compromisuri,
doar pentru a fi ajutate ele,
atunci când sunt gata să se înece,
pe Oceanul Lacrimilor noastre de Dor,
după Amintirile Viitorului,
din care am căzut,
întrupându-ne,
în Disperare.

77) Care-și ard Eternitățile Clipelor

Risipește-mi Doamne,
în Zările fără de mine,
Durerea de a fi eu însumi,
călător rătăcit,
pe Sângele plin de Amăgire și Disperare,
al Iluziilor Vieții și Morții,
pe care sunt obligat,
să-l beau de fiecare dată,
numai din cănile de pustiu,
al Simțămintelor Păcatelor Originare,
care-și ard Eternitățile Clipelor,
la Focul palid,
al Deșertăciunilor acestei Lumi,
din care ni s-au construit,
adevărate palate ale Infernului.

SORIN CERIN
- CREAȚIA IUBIRII -
-Poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism

de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies,

cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să

vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o

particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa", ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…" şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective", şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…". Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în

zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu,* care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e

un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

SORIN CERIN
- CREAȚIA IUBIRII -
-Poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin și cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloși ai Oceanului nesfârșit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."

SORIN CERIN
- CREAȚIA IUBIRII -
-Poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului și a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu și rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deși cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant și apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei", la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse "la capăt de hotar " -,naște, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, "pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie și fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar și ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conștiința lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice și proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

SORIN CERIN
- CREAȚIA IUBIRII -
-Poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată și dominată de false valori sfîrșește pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre

imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986